

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 6. 1. 2009, č. 05/09, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **G. T.**, zast. JUDr. Jáchymem Kanarkem, advokátem se sídlem Smetanova 17, Brno, o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2011, č. j. 57 A 107/2010 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí rektora žalované ze dne 6. 1. 2009, č. 05/09, a věc vrácena k dalšímu řízení.

Uvedeným rozhodnutím žalovaná s odkazem na ustanovení § 89 odst. 1 písm. b) a odst. 3 a § 106 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně

a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, podepsanou dne 11. dubna 1997 v Lisabonu (dále jen „Úmluva“), rozhodla o tom, že stěžovatelka G. T. obdrží osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice s tím, že toto osvědčení je přílohou vydaného rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí k tomu žalovaná uvedla, že jmenovaná podala žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, které získala absolvováním studijního oboru „Právní věda“ na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina, a protože nebyl prokázán podstatný rozdíl v získané kvalifikaci žadatelky a absolventů magisterských studijních programů v České republice, bylo její žádosti vyhověno a vydáno nostrifikační osvědčení, které je spolu s originálním diplomem ekvivalentní diplomu, který je vydáván absolventům magisterských studijních programů na univerzitách a vysokých školách v ČR.

V osvědčení označeném „ZČU * N-674/09“ ze dne 6. 1. 2009, které je podle výše uvedeného rozhodnutí jeho přílohou, je uvedeno, že žalovaná uznala podle § 89 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 3 a § 106 zákona o vysokých školách diplom číslo DP 2005131, registrační číslo M0001131, vydaný dne 9. 10. 2008 Zakarpatskou státní univerzitou v Užhorodě, Ukrajina na jméno G. T., a potvrzuje jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem, vydávaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventům studia v magisterském studijním programu Právo a právní věda, obor Právo. Držitel tohoto dokladu je oprávněn užívat zahraniční kvalifikaci „magistr práva“.

Napadeným rozsudkem krajský soud shledal žalobu podanou žalobcem (původně žalobkyní – Nejvyšší státní zástupkyní JUDr. Renátou Veseckou) proti shora uvedenému rozhodnutí žalované jako důvodnou a dané rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Krajský soud uvedl, že v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, které je upraveno v zákoně o vysokých školách (§ 89 a § 90), je třeba aplikovat správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.), neboť zákon o vysokých školách samostatnou úpravu v tomto směru neobsahuje. Proto je třeba postupovat podle obecného předpisu o správním řízení, tj. správního řádu, včetně jeho požadavků, které jsou kladeny na náležitosti každého vydaného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí veřejné vysoké školy přitom závisí na posouzení žádosti absolventa zahraniční vysoké školy, a to podle kritérií stanovených Úmluvou a § 90 zákona o vysokých školách. Pokud žádosti vyhoví, vydá o tom rozhodnutí podle správního řádu, které úředně potvrzuje, že žadatelem absolvované zahraniční vysokoškolské vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním. Takto nazíráno se dle názoru krajského soudu jedná

o rozhodnutí deklaratorní povahy, protože jsou jím úředně zjišťována a potvrzována práva a povinnosti. Na povahu daného rozhodnutí však lze nahlížet i tak, že zakládá absolventu zahraniční vysoké školy veřejné subjektivní právo, aby pro účely kvalifikace bylo jeho zahraniční vysokoškolské vzdělání posuzováno stejně jako vzdělání získané na veřejné vysoké škole v České republice. V tomto smyslu by se jednalo o rozhodnutí, které má konstitutivní účinky, neboť by se jím právo stejné kvalifikace zakládalo.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace má smíšenou (hybridní) povahu. Bez ohledu na jeho povahu však vždy platí, že vlastní autoritativní úpravu práv obsahuje výrok rozhodnutí, ve kterém je v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu vyjádřeno řešení otázky, která je předmětem řízení. Krajský soud při tomto posouzení vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9 As 77/2010 - 229 (všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www. nssoud. cz), ze kterého doslovně citoval.

V posuzované věci však výrok rozhodnutí žalované uvedené nároky nesplňuje. Výrok sice obsahuje v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu označení stěžovatelky uvedením jména, příjmení, datem a místem narození, avšak dále obsahuje jakýsi nekonkrétní příslib, že stěžovatelka obdrží osvědčení o ekvivalenci přesně nespecifikovaného vysokoškolského vzdělání v zahraničí, aniž by bylo uvedeno, kdy a kde v zahraničí získaného. Výrok tak nelze označit za přesný, určitý, obsahující hmotné vyjádření rozhodnutí o věci. Výrok rozhodnutí stěžovatelky je nesrozumitelný a z tohoto důvodu fakticky nepřezkoumatelný. Dovedeno ad absurdum rozhodnutí žalované teoreticky umožňuje vydání osvědčení o ekvivalenci zcela libovolného zahraničního vzdělání, protože bližší údaje o zahraničním vysokoškolském vzdělání jsou obsaženy až v odůvodnění rozhodnutí, které však již autoritativní povahu nemá. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované pro nesrozumitelnost je dána vedle absence nutných náležitostí výrokové části rozhodnutí též paralelní existencí osvědčení, které nelze považovat za nedílnou součást původního rozhodnutí, neboť zákon o vysokých školách takový postup nezná. V této souvislosti krajský soud odkázal na shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který označil takový postup žalované za způsob, který není zákonným a transparentním výkonem veřejné správy v oblasti vysokého školství, jehož výsledkem má být jasné, srozumitelné a určité rozhodnutí.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že právní názor soudu je v rozporu přímo s textem zrušeného rozhodnutí a že podklady pro vydání napadeného rozhodnutí byly soudem vyhodnoceny nad rámec zásady volného hodnocení důkazů.

Stěžovatelka považuje za zcela zásadní, že výrok zrušeného rozhodnutí musí být posuzován jako celek, tedy že musí být brán v úvahu text celého výroku rozhodnutí, nikoliv pouze jeho část. Součástí výroku zrušeného rozhodnutí je odkaz na Osvědčení o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace v České republice jako přílohy tohoto rozhodnutí. Takto formulovaným výrokem rozhodnutí se stává jeho příloha fakticky i právně součástí výroku rozhodnutí. To znamená, že výrokem zrušeného rozhodnutí je jednak provedena naprosto přesná specifikace vysokoškolského vzdělání získaného stěžovatelkou a dále je tímto výrokem vydáno osvědčení. Podstatným není to, že zákon o vysokých školách takový postup nezná, ale podstatné je pouze to, že takový postup uvedený zákon nevylučuje, případně jej ani neoznačuje za neplatný.

Stěžovatelka se plně ztotožňuje s argumenty žalované uplatněnými ve vyjádření k žalobě a doplňuje, že jediným subjektem oprávněným k uznání či neuznání zahraničního vzdělání je pouze žalovaná.

Teoreticky by mohlo být přisvědčeno námitce, dle které nebylo žalovanou přezkoumáno získání „předchozího“ vzdělání, získaného studiem na jiné škole, které uznala přímo Zakarpatská státní univerzita. Přisvědčením takovému názoru by však nutně musela být obdobná námitka vznášena ohledně jakéhokoliv vzdělání získaného na jiném než „uznávaném“ vzdělávacím zařízení, tedy např. i z hlediska získání středoškolského vzdělání, které podmiňuje vysokoškolské vzdělání v České republice. Stěžovatelka vykonala státní závěrečnou zkoušku na Vysoké škole aplikovaného práva v Praze dne 23. 6. 2005 (která je českým právním subjektem), na základě které jí byl touto vysokou školou udělen titul bakalář. Státní závěrečná zkouška byla vykonána u oborů Právní postavení podniku, Obchodní vztahy a spory a Pracovní právo a současně byla obhájena bakalářská práce na téma Pojmové znaky podnikatele a podnikání. Tímto stěžovatelka získala vysokoškolské vzdělání studiem v bakalářském studijním programu Právní specializace, kód B6804 ve studijním oboru Právo v podnikání.

S ohledem na vše výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 78/2010 - 221), dle které je při vydávání rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání nutno z procesního hlediska postupovat podle správního řádu. Výrok musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Tyto požadavky výrok rozhodnutí žalované nesplňuje, zejména nespecifikuje vysokoškolské vzdělání získané v zahraničí, které uznává. Žalobce zdůraznil, že v projednávané věci byly vydány dva odlišné akty aplikace práva, a to rozhodnutí a osvědčení, jejichž

vzájemná existence nemůže podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu obstát. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci jí uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ke stěžejní námitce stěžovatelky, tj. nesouhlasu s posouzením napadeného rozhodnutí jako nesrozumitelného, kasační soud připomíná, jak již ostatně v napadeném rozsudku v souvislosti s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl krajský soud, že právně a skutkově obdobnou věcí se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Obdobné žaloby byly Nejvyšší státní zástupkyní již v minulosti podány, a to s odkazem na dodržování právních předpisů ve správním řízení, právních předpisů vydaných v oblasti vysokého školství a nutnost zajištění přístupu k právnickým profesím pouze pro vysoce odborně připravené a kvalifikované právníky, kteří nabyli řádného vzdělání (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 77/2010, 9 As 78/2010, 9 As 79/2010, 9 As 80/2010, 9 As 81/2010, 9 As 82/2010 a 9 As 83/2010).

Ve všech těchto věcech se jednalo o nostrifikaci, tedy uznání (rovnocennosti) dosaženého zahraničního vzdělání, v daných případech vzdělání vysokoškolského, které bylo uznáno na základě rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni. Tato rozhodnutí byla vydána ve všech shora uvedených věcech na žádost jednotlivých absolventů zahraniční vysoké školy, konkrétně Zakarpatské státní univerzity (studijního oboru Právní věda), a to na základě Úmluvy o uznávání kvalifikací ve spojení s právní úpravou v zákoně o vysokých školách; dle této právní úpravy obsažené v § 89 a § 90 veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program, vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice, ledaže zjistí, že jsou studijní programy – po jejich srovnání – v podstatných rysech odlišné; v takovém případě žádost zamítne.

Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že na procesní postup při vydávání rozhodnutí o uznání zahraničního studia dopadá správní řád (viz § 105 zákona o vysokých školách). V případě, že žádost absolventa o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání není zamítnuta, hovoří zákon o vysokých školách o tom, že se „*vydá osvědčení*“. Je nepochybné, že toto osvědčení je výsledkem autoritativní rozhodovací činnosti správního orgánu a jedná se tak o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze ve shodě s krajským soudem považovat ze rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky. V souladu

s teorií správního práva je totiž třeba rozlišovat mezi konstitutivními, deklaratorními či smíšenými správními akty (rozhodnutími) na straně jedné a jinými správními úkony ve formě osvědčení na straně druhé, přičemž Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné vycházet ze skutečné povahy konkrétního úkonu správního orgánu v dané věci a nespoléhat pouze na jeho formální podobu nebo zákonné označení.

Jakkoli tedy zákon o vysokých školách hovoří o vydání osvědčení, jedná se nepochybně o vydání správního aktu (rozhodnutí), které může mít formální podobu standardního písemného rozhodnutí ve věci nebo formu osvědčení. V případě vydání takového správního aktu však jeho nezbytným předpokladem je, že sám o sobě splňuje nezbytné náležitosti výrokové části rozhodnutí; odůvodnění není třeba, pokud se vydáním osvědčení v plném rozsahu žádosti vyhoví (§ 68 odst. 4 správního řádu). V obou uvedených případech se jedná o finální individuální správní akt, volba konkrétní formy záleží na rozhodujícím správním orgánu.

V souzené věci ovšem žalovaná z hlediska formy vytvořila vzájemnou, nesrozumitelnou kombinaci dvou aktů - rozhodnutí a osvědčení. Takový postup neodpovídá zákonné úpravě a odporuje též požadavku předvídatelnosti činnosti veřejné správy a právní jistoty adresátů této činnosti, mezi které nepatří pouze stěžovatelka. Adresáty činnosti veřejné správy jsou ve věci nostrifikace kromě samotných žadatelů o nostrifikaci též další subjekty, a to např. potencionální zaměstnavatelé těchto žadatelů v souvislosti s ověřováním dosažené úrovně jejich vzdělání při žádosti o zaměstnání. Ostatně kasačnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že Česká advokátní komora v tomto směru pochybnosti měla a přistoupila i k vyškrtnutí osob prokazujících se obdobným rozhodnutím o nostrifikaci, jakým disponuje stěžovatelka, ze seznamu advokátních koncipientů, přičemž jedním z důvodů byla mj. nejasná, nedostatečná identifikace zahraniční vysoké školy a její licence či diplomu.

Rozhodnutí a osvědčení, na které je žalovanou odkazováno, proto nelze vnímat jako jeden celek a posuzovat touto optikou též obsahové náležitosti výrokové části rozhodnutí, jak se dožaduje stěžovatelka. Těžištěm každého správního rozhodnutí je jeho výroková část, ve které správní orgán uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jedná se o nutné náležitosti, na základě kterých musí být jasné, srozumitelné a určité, jaký výrok byl daným rozhodnutím založen, protože pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí; pouze z něj lze zjistit, jaké právo bylo přiznáno či jaká povinnost byla porušena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté (res administrata), jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí atd. Skutečnost, zda bylo výrokem přiznáno právo či uložena povinnost, příp. konstatováno její porušení, v tomto směru není rozhodná

a nelze ani akceptovat možnost, že by absence uvedených náležitostí výroku byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí.

V této souvislosti je sice možné poukázat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, které se zabývalo důsledky opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu a které s odkazem na jiné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, konstatuje, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku, ani v odůvodnění, případně za přistoupení dalších vad. K tomu je však třeba poznamenat, že v nyní projednávané věci se nejedná o rozhodnutí o jiném správním deliktu. Dále – a to především – je třeba zdůraznit, že žalovanou byly vydány dva odlišné akty aplikace práva, na které nelze nahlížet jako na jeden celek, a jejichž vzájemná existence nemůže obstát v podmínkách materiálního právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Námitku stěžovatelky, dle které postačí pro aprobaci zvoleného postupu žalované pouhá skutečnost, že zákon o vysokých školách takový postup neoznačuje za neplatný, respektive nevylučuje, kasační soud tedy nesdílí. Žalovaná byla jako rozhodující správní orgán v dané věci vázána příslušnou právní úpravou zákona o vysokých školách, konkrétně ustanoveními § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, která však s postupem, který byl stěžovatelkou zvolen, výslovně nepočítá a nelze jej z citovaných ustanovení dovodit ani výkladem. Esenciální náležitostí právního státu je požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny; k jeho povaze blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, publikovaný pod č. 143, sv. 28, str. 271 Sb. n. u. ÚS, http://nalus.usoud.cz).

Nejvyššímu správnímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že sama žalovaná s osvědčením jako s nedílnou součástí jí vydávaných rozhodnutí v řadě případů nenakládala. Ze spisového materiálu vedeného kasačním soudem např. pod sp. značkou 9 As 77/2010 či 9 As 81/2010 bylo zcela zřejmé, že žalovaná obsah osvědčení měnila, a to neformálně, bez jakéhokoliv zdůvodnění, formou skartace původního osvědčení a vydání osvědčení nového. Uvedené změně textace v osvědčení nepředcházelo žádné zdůvodnění či vysvětlení. Původní osvědčení bylo pouze přeškrtnuto perem po celé jeho délce s ručně psanou poznámkou skartováno, na rubu skartovaného osvědčení byla pak rukou psaná poznámka: „na základě žádosti o změnu textu bylo původní osvědčení skartováno“. V některých případech byly ve správních spisech dokonce založeny emailové žádosti samotných žadatelů o nostrifikaci, které s odvoláním na předchozí telefonickou dohodu upozorňovali žalovanou na výhrady České advokátní komory k jejich nostrifikaci a v této souvislosti požadovali vydání nového rozhodnutí o nostrifikaci jak pro svoji osobu, či dokonce pro jiného žadatele.

Námitka, dle které jediným subjektem oprávněným k uznání či neuznání zahraničního vzdělání stěžovatelky je žalovaná, je natolik obecná, že není zřejmé, kam přesně stěžovatelka touto námitkou míří. V obecné rovině lze proto konstatovat, že rozhodnutí žalované je výsledkem autoritativní rozhodovací činnosti žalované ve veřejné správě v oblasti vysokého školství a jako takové je individuálním aktem aplikace práva, s nímž jsou spojeny konkrétní právní účinky, zejména možnost vykonávat zaměstnání vyžadující vysokoškolské právnické vzdělání. Žalovanou vydané rozhodnutí tak představuje výsledek činnosti veřejné správy v oblasti vysokého školství a jedná se tak o finální individuální správní akt, který je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Soudní přezkum zákonnosti takového rozhodnutí žádným způsobem nezasahuje do pravomoci žalované v předmětné věci rozhodovat.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti bez dalšího konstatuje, že podklady pro vydání napadeného rozhodnutí byly soudem vyhodnoceny nad rámec zásady volného hodnocení důkazů. Z tohoto tvrzení není jednak vůbec zřejmé, jaké konkrétní podklady má stěžovatelka na mysli a není ani zřejmé, v čem konkrétně se krajský soud nesprávného hodnocení dopustil. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně konstatuje, že z rozhodnutí soudu je zcela seznatelné, jakými úvahami se při své rozhodovací činnosti řídil, přičemž jak rozhodnutí žalované ze dne 6. ledna 2009, tak osvědčení ZČU * N-674/09 vydané žalovanou ke stejnému datu, která soud přezkoumával a z jejichž obsahu při své rozhodovací činnosti vycházel, jsou obě založena v soudním i správním spisu.

Pokud jde o polemiku stěžovatelky s povinností přezkumu „předchozího“ vzdělání, získaného studiem na jiné škole, které uznala přímo Zakarpatská státní univerzita, pak kasační soud konstatuje, že tato námitka se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud v daném případě nepochybil, pokud rozhodnutí žalované zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení; v něm vydá žalovaná v intencích zrušovacího rozsudku krajského soudu nové, perfektní rozhodnutí ve formě standardního písemného rozhodnutí ve věci anebo osvědčení, včetně všech nutných obsahových náležitostí. Kasační stížnost stěžovatelky proto byla shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobci ani žalovanému žádné náklady nad rámec jejich běžné činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl o náhradě nákladů

řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu